

27 Σεπτεμβρίου, 1993

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ZENIOS CANS LTD.,

Αιτητές,

v.

ΔΗΜΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ (ΑΡ. 2),

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 2/93)

Διοικητική Πράξη — Βεβαιωτική — Βεβαιώνει προηγούμενη απόφαση, χωρίς να προσθέτει οποιοδήποτε νέο στοιχείο, ούτε λήφθηκε βάσει νέας έρευνας σε άλλα στοιχεία, που δεν ήταν ενώπιον της διοίκησης κατά τη λήψη της πρώτης απόφασης.

5

Τέλη σκυβάλων — Έχουν ανταποδοτικό χαρακτήρα — Υποχρέωση καταβολής υπάρχει άσχετα από αυτό το χαρακτήρα — Ακόμα και αν δε χρησιμοποιούνται οι υπηρεσίες.

Τέλη σκυβάλων — Αιτιολογία — Εξαρτάται από τη φύση της απόφασης — Δεν αναμένεται από τον Δήμο, να δίδει λεπτομερή αιτιολογία στην απόφαση επιβολής τελών σκυβάλων.

10

Οι αιτητές προσέβαλαν την απόφαση του Δήμου, να τους επιβάλει το ποσό των £373 ως τέλη σκυβάλων για το έτος 1992.

15

Οι καθ' ων η αίτηση πρόβαλαν προδικαστική ένσταση ότι η επίδικη απόφαση, που είχε ληφθεί μετά από ένσταση των αιτητών, ήταν βεβαιωτική της προηγούμενης καθ' ότι επαναλάμβανε εκείνη και επομένως η προσφυγή ήταν απαράδεκτη.

20

Οι αιτητές ισχυρίστηκαν ότι σύμφωνα με τον Κανονισμό 99(4) των Δημοτικών Κανονισμών Λεμεσού 1968-1985, το Δημοτικό Συμβούλιο ήταν υποχρεωμένο να καθορίσει το τέλος πριν την 30η Ιουνίου του 1992 και επομένως η απόφασή τους ημερομηνίας 19/9/92 ήταν άκυρη. Περαιτέρω ισχυρίστηκαν πως εφόσον τα τέλη σκυβάλων δεν

25

είναι φόρος αλλά τέλη για υπηρεσίες, ο υπολογισμός του τέλους έγινε αυθαίρετα, ενόψει του γεγονότος ότι οι αιτητές μετέφεραν οι ίδιοι τα σκύβαλά τους. Τέλος οι αιτητές ισχυρίστηκαν πως η απόφαση ήταν αναιτιολόγητη και λήφθηκε χωρίς διεξαγωγή της δέουσας έρευνας.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

(α) Επί της προδικαστικής ενστάσεως:

10

Η απόφαση που περιέχεται στην επιστολή ημερομηνίας 9/12/92, είναι βεβαιωτική της προηγούμενης απόφασης, που κοινοποιήθηκε στους αιτητές στις 19/9/92, εφόσον δεν προσθέτει οτιδήποτε νέο στοιχείο, ούτε λήφθηκε με βάση άλλα στοιχεία που δεν ήταν ενώπιον του Δήμου κατά την έκδοση της εκτελεστής πράξης, ημερομηνίας 19/9/92.

15

(β) Επί της ουσίας της υπόθεσης:

20

1. Αναφορικά με το πρώτο επιχείρημα των αιτητών πως η επιβολή θάπρεπε να είχε γίνει πριν τις 30 Ιουνίου του 1992, ο ίδιος ισχυρισμός είχε προβληθεί στην υπόθεση *Zenios Closures Ltd. v. Δήμου Λεμεσού*. Στην πιο πάνω υπόθεση, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το επιχείρημα των αιτητών είναι αβάσιμο. Υιοθετείται το σκεπτικό της απόφασης εκείνης και κρίνεται πως ο ισχυρισμός των αιτητών, δεν ευσταθεί.

25

2. Αναφορικά με τον δεύτερο ισχυρισμό και αυτός είχε προβληθεί στην πιο πάνω αναφερθείσα απόφαση από τους αιτητές.

30

Το Δικαστήριο στη σελίδα 2141 της απόφασης, είπε τα εξής:

35

"Η αρμοδιότητα δημοτικού συμβουλίου να επιβάλλει τέλος σκυβάλων, που είναι ετήσιο, πηγάζει από το συνδυασμό των Άρθρων 84(ξ) και 87(1)(γ) του περί Δήμων Νόμου (Ν. 111/85), όπως τροποποιήθηκε από το Άρθρο 14(α) του Νόμου 25/86. Το δικαστήριο ανέπτυξε πλούσια νομολογία που καλύπτει πολλές πτυχές του θέματος. Εν πρώτοις το τέλος διέπεται από την αρχή της ανταποδοτικότητας. Όπως κρίθηκε με συνέπεια και σταθερότητα (ακολουθώντας τα ισχύοντα στην Ελλάδα) η υποχρέωση καταβολής τέλους υπάρχει, άσχετα από το χαρακτήρα του ως ανταποδοτικού, και στην περίπτωση ακόμη που ο υπόχρεος δε χρησιμοποιεί τις παρεχόμενες υπηρεσίες.

40

Στην υπό κρίση υπόθεση, με ένορκη δήλωση του υπεύθυνου του Τμήματος Τελών Καθαριότητας του Δήμου Λεμεσού, αναφέρονται τα γενικά κριτήρια που λήφθηκαν υπόψη για τον υπολογισμό του τέλους, δηλαδή η έκταση των υποστατικών, ο αριθμός του προσωπικού που εργάζεται ή διαμένει σε αυτά, το είδος και η φύση της εργασίας που διεξάγεται και η κατά προσέγγιση υπολογιζόμενη ποσότητα σκυβάλων που θα μπορούσαν να δημιουργηθούν. Επίσης, όπως προκύπτει από τη μαρτυρία, ο Δήμος γνώριζε εξ υπαρχής ότι οι αιτητές μεταφέρουν ήδη τα απορρίμματα των υποστατικών τους και υπολόγισε την ποσότητα των σκυβάλων με βάση τα πιο πάνω δεδομένα. 5 10

Συνεπώς, ο ισχυρισμός για έλλειψη έρευνας απορρίπτεται, όπως επίσης και ο ισχυρισμός ότι ο υπολογισμός του τέλους έγινε αυθαίρετα. 15

3. Επίσης, απορρίπτεται ο ισχυρισμός όσον αφορά έλλειψη αιτιολογίας (Βλέπε *M. J. Louisedes & Sons Ltd. v. The Municipality of Limassol*. Στη σελίδα 811 λέχθηκαν τα εξής: 20

"What is due reasoning is a question of degree, depending upon the nature of the decision concerned. Having regard to the nature of the sub-judice decision, it is not expected from a Municipal Corporation to give very detailed reasoning for the determination of the fees payable for refuse collection." 25

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις: 30

Δημητρίου v. Δήμου Λεμεσού (1992) 4 Α.Α.Δ. 1150,

Zenios Closures Ltd. v. Δήμος Λεμεσού (1992) 4 Α.Α.Δ. 2135,

Ζαχαριάδης v. Δήμου Λεμεσού (1989) 3 Α.Α.Δ. 2129, 35

M. J. Louisedes & Sons Ltd. v. Municipality of Limassol (1988) 3 C.L.R. 807.

Προσφυγή. 40

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Δήμου, με την οποία οι αιτητές κλήθηκαν να πληρώσουν τέλος σκυβάλων £373 - για το έτος 1992.

Δ. Ιεροδιακόνου για Β. Ταπακούδη, για τους Αιτητές.

Χρ. Ιωαννίδου για Γ. Ποταμίτη, για τους Καθ' ων η αίτηση.

5

Cur. adv. vult.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Οι αιτητές με την προσφυγή αυτή προσβάλ-
λουν την απόφαση του Δήμου Λεμεσού, με την οποία κλήθηκαν
να πληρώσουν τέλος σκυβάλων £373.-, για το έτος 1992.

10

Οι αιτητές είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, ιδιοκτήτες
εργοστασίου παραγωγής μετάλλινων δοχείων και άλλων εμπο-
ρευμάτων, το οποίο βρίσκεται στην οδό Αχαρνών, μέσα στα δη-
μοτικά όρια της Λεμεσού.

15

Η ειδοποίηση επιβολής του πιο πάνω τέλους, έχει ημερομη-
νία 19/9/92. Οι αιτητές με επιστολή τους ημερομηνίας 16/11/92,
υπέβαλαν ένσταση καθότι η απομάκρυνση των σκυβάλων γίνε-
ται από τους ίδιους και ότι σε καμιά περίπτωση τα οχήματα του
20 Δήμου δεν είχαν συλλέξει και μεταφέρει σκύβαλα από το εργο-
στάσιό τους. Ο Δήμος Λεμεσού, με επιστολή του ημερομηνίας
9/12/92, πληροφόρησε τους αιτητές ότι με απόφαση του Δημοτι-
κού Συμβουλίου, ημερομηνίας 26/11/92, δεν κρίθηκε δικαιολο-
γημένη οποιαδήποτε ελάττωση του ποσού των £373.-.

25

Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση, υπέβαλε προδικαστική
ένσταση ισχυριζόμενος ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη, εφό-
σον η απόφαση του Δήμου που κοινοποιήθηκε στους αιτητές με
την επιστολή ημερομηνίας 9/12/92, είναι βεβαιωτική της προη-
30 γούμενης απόφασης που κοινοποιήθηκε στις 19/9/92 και επομέ-
νως δεν έχει εκτελεστό χαρακτήρα.

Ο δικηγόρος των αιτητών εισηγήθηκε ότι μετά την ένσταση
των αιτητών ημερομηνίας 16/11/92, ο Δήμος προέβη σε νέα έρευ-
35 να προτού καταλήξει στην απόφασή του, ημερομηνίας 26/11/92,
με αποτέλεσμα η αφετηρία της προθεσμίας των 75 ημερών να με-
τατεθεί μετά τις 9/12/92.

Ο δικηγόρος αναφέρει επίσης ότι η πρώτη απόφαση του Δή-
μου, ημερομηνίας 19/9/92, έχασε τον τελικό της χαρακτήρα και
κατά συνέπεια την εκτελεστότητά της και ως εκ τούτου η προθε-
40 σμία των 75 ημερών, πρέπει να υπολογίζεται από τις 9/12/92.

Η θέση του Δήμου, πάνω στο θέμα αυτό, είναι ότι ο Δήμος

ήταν ήδη ενήμερος του θέματος ότι αυτά τα σκύβαλα δεν μεταφέρονταν από το Δήμο Λεμεσού αλλά από τους αιτητές, και ως εκ τούτου η απόφαση της 26/11/92 ήταν βεβαιωτική εκείνης που κοινοποιήθηκε στις 19/9/92. Επίσης, ο δικηγόρος του Δήμου αναφέρει ότι η απόφαση στην **Φ. Δημητρίου v. Δήμου Λεμεσού** (1992) 4 Α.Α.Δ. 1150, πάνω στην οποία βασίστηκαν οι αιτητές, δεν μπορεί να έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση, γιατί τα γεγονότα παρουσιάζουν μια πολύ ουσιώδη διαφορά. Στην πιο πάνω υπόθεση, η δεύτερη απόφαση ακύρωσε και αντικατέστησε την πρώτη και έτσι δεν υπήρχε πια άλλη εκτελεστή απόφαση, εκτός από τη δεύτερη, ενώ στην προκειμένη περίπτωση, με τη δεύτερη απόφαση ο Δήμος δεν έθιξε καθόλου την πρώτη, η οποία και παρέμεινε ως η μόνη εκτελεστή απόφαση.

5

10

Συμφωνώ με τη θέση του δικηγόρου του Δήμου Λεμεσού ότι η απόφαση που περιέχεται στην επιστολή ημερομηνίας 9/12/92 είναι βεβαιωτική της προηγούμενης απόφασης που κοινοποιήθηκε στους αιτητές στις 19/9/92, εφόσον δεν προσθέτει οτιδήποτε νέο στοιχείο, ούτε λήφθηκε με βάση άλλα στοιχεία που δεν ήταν ενώπιον του Δήμου κατά την έκδοση της εκτελεστής πράξης, ημερομηνίας 19/9/92.

15

20

Ανεξάρτητα όμως από τα πιο πάνω, θα εξετάσω την ουσία της υπόθεσης.

25

Το πρώτο επιχείρημα που προβλήθηκε από το δικηγόρο των αιτητών, αφορά τον Κανονισμό 99(4) των Δημοτικών Κανονισμών Λεμεσού 1968-1985 που προνοεί πως ο φορολογούμενος πρέπει να πληρώσει το ετήσιο τέλος καθαριότητας "όχι πιο αργά από την τριακοστή ημέρα του μήνα Ιουνίου κάθε χρόνου". Ο δικηγόρος των αιτητών υπέβαλε ότι κατ' αναλογία ο Κανονισμός προϋποθέτει ότι το Δημοτικό Συμβούλιο είναι υποχρεωμένο να καθορίσει το τέλος πριν την πιο πάνω ημερομηνία, διαφορετικά υπάρχει παράβαση Νόμου και κατάχρηση εξουσίας που συνεπάγεται ακυρότητα. Ο ίδιος ισχυρισμός προβλήθηκε από τους αιτητές στην υπόθεση **Zenios Closures Ltd. v. Δήμος Λεμεσού** (1992) 4 Α.Α.Δ. 2135. Στην πιο πάνω υπόθεση, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το επιχείρημα των αιτητών είναι αβάσιμο. Συμφωνώ και υιοθετώ το σκεπτικό της απόφασης εκείνης και κρίνω πως ο ισχυρισμός των αιτητών, δεν ευσταθεί.

30

35

40

Οι υπόλοιποι λόγοι που προβλήθηκαν για ακύρωση της επίδικης απόφασης, είναι ότι τα τέλη δεν αποτελούν φόρο αλλά τέλη για υπηρεσίες που παρέχονται από το Δήμο (που στην πα-

ρούσα περίπτωση δεν παρέχονται εφόσον οι αιτητές απομακρύνουν οι ίδιοι τα σκύβαλά τους), ο υπολογισμός του τέλους έγινε αυθαίρετα, και το τέλος είναι υπερβολικό και δυσανάλογο προς τις υπηρεσίες που παρέχει ο Δήμος. Προβλήθηκε επίσης ο ισχυρισμός ότι η απόφαση είναι ανατιολόγητη και ότι λήφθηκε χωρίς τη διεξαγωγή δέουσας έρευνας.

Παρόμοιοι ισχυρισμοί είχαν επίσης προβληθεί από τους αιτητές στην **Zenios Closures Ltd. v. Δήμος Λεμεσού** (ανωτέρω). Το Δικαστήριο στη σελίδα 2141 της απόφασης, είπε τα εξής:

"Η αρμοδιότητα δημοτικού συμβουλίου να επιβάλλει τέλος σκυβάλων, που είναι ετήσιο, πηγάζει από το συνδυασμό των άρθρ. 84(ζ) και 87(1)(γ) του περί Δήμων Νόμου αρ. 111/85, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρ. 14(α) του Νόμου 25/86. Το δικαστήριο ανέπτυξε πλούσια νομολογία που καλύπτει πολλές πτυχές του θέματος. Εν πρώτοις το τέλος διέπεται από την αρχή της ανταποδοτικότητας. Όπως κρίθηκε με συνέπεια και σταθερότητα (ακολουθώντας τα ισχύοντα στην Ελλάδα) η υποχρέωση καταβολής τέλους υπάρχει, άσχετα από το χαρακτήρα του ως ανταποδοτικού, και στην περίπτωση ακόμη που ο υπόχρεος δεν χρησιμοποιεί τις παρεχόμενες υπηρεσίες. Οι λόγοι αναφέρονται στα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959, σελ. 150 και 152. Βλέπε επίσης **Κυριακίδης & Υιοί Ατδ. v. Δήμου Λεμεσού** (1985) 3 Α.Α.Δ. 607, **Δημητριάδης v. Δήμου Λεμεσού** (1987) 3 Α.Α.Δ. 145 και **Λουιζίδης v. Δήμου Λεμεσού** (1988) 3 Α.Α.Δ. 807, **Ζαχαριάδης v. Δήμου Λεμεσού** (1989) 3 Α.Α.Δ. 2129."

Στην υπό κρίση υπόθεση, με ένορκη δήλωση του υπεύθυνου του Τμήματος Τελών Καθαριότητας του Δήμου Λεμεσού, αναφέρονται τα γενικά κριτήρια που λήφθηκαν υπόψη για τον υπολογισμό του τέλους, δηλαδή η έκταση των υποστατικών, ο αριθμός του προσωπικού που εργάζεται ή διαμένει σε αυτά, το είδος και η φύση της εργασίας που διεξάγεται και η κατά προσέγγιση υπολογιζόμενη ποσότητα σκυβάλων που θα μπορούσαν να δημιουργηθούν. Επίσης, όπως προκύπτει από τη μαρτυρία, ο Δήμος γνώριζε εξ' υπαρχής ότι οι αιτητές μεταφέρουν ήδη τα απορρίμματα των υποστατικών τους και υπολόγισε την ποσότητα των σκυβάλων με βάση τα πιο πάνω δεδομένα.

Συνεπώς, ο ισχυρισμός για έλλειψη έρευνας απορρίπτεται όπως επίσης και ο ισχυρισμός ότι ο υπολογισμός του τέλους έγινε αυθαίρετα.

Επίσης, απορρίπτω τον ισχυρισμό όσον αφορά έλλειψη αιτιολογίας (Βλέπε *M. J. Louisides & Sons Ltd. v. The Municipality of Limassol* (1988) 3 C.L.R. 807. Στη σελίδα 811 λέχθηκαν τα εξής:

"What is due reasoning is a question of degree depending upon the nature of the decision concerned. Having regard to the nature of the sub-judice decision, it is not expected from a Municipal Corporation to give very detailed reasoning for the determination of the fees payable for refuse collection."

5

Στην παρούσα υπόθεση και με βάση όλα τα ενώπιόν μου στοιχεία, θεωρώ την απόφαση του Δήμου επαρκώς αιτιολογημένη.

10

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

15

Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.